

De Garbet a Grifeu

De Colera a Llançà, el mar anguleja entre roques que sovint bramen eructes d'escuma i descansa en petites platges, que suren en el paisatge com vaixells embarrancats. Entre ullastres i atzavares, la carretera va seguint aquest itinerari foll i els automòbils s'aturen en les raconades per deixar els seus ocupants el més a prop possible dels indrets d'estiueig. Els colors s'esbraven al contacte amb l'atmosfera, blaus d'aquarel·la, verds amb un deix blanquinós i vermells minúsculs com caps d'agulla, només les roques i els atuells dels banyistes omplen de tons forts el llenç. A Garbet un restaurant vingut a més ha colonitzat la cala i l'indret ha sucumbit a la polseguera dels vehicles i als tufs de freixura que exhaleu els extractors. Grifeu, en canvi, encara conserva una mica d'ordre, un racó de calma vigilat per un tamariu monumental, que acull amb la seva ombra els que fugen espaordits de l'assolellada. La sorra és fina i fosca, i emmarca un panorama on es balanceja Llançà i el cap de Creus escalonadament. Els sorolls dels ginys nàutics i els xiscles de la canalla es barregen amb els silencis dels qui només paren el sol. Tot suma i resta, però el resultat és una harmonia apamada i comprensible. Un edifici d'un color rosa absurd trenca la linealitat de l'espai, i, a partir d'aquest indret, les urbanitzacions van cobrint ja tot el litoral i comença un continu de façanes salpebrades de rètols d'«Es lloga» i «Es ven» que no s'estronca fins a les acaballes del Port de la Selva. Més o menys en aquest punt, entre Garbet i Grifeu, comença la bogeria de la Costa Brava, un malson immobiliari que bombolleja com l'aigua pútrida d'una bassa.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/06/15/garbet-grifeu/851738.html?utm_source=rss